

Koniec?

(sci-fi poviedka)

Úplné ticho prerušil zvuk rozbitého skla. Ozvena sa plazila chodbou, pomedzi kancelárie, no nik si ju nevšímal. Alebo sa aspoň tak tváril. Počul som kroky, ktoré náhle zastavili pri dverách do mojej pracovne. Simon, pomyslel som si. Dvere sa otvorili. Bol to on. Poobzeral sa okolo, v ruke držiac vysielaciu. Teda skôr to, čo z nej zostalo. To bola asi tak tretia za tento týždeň. Nepýtam sa.

- Ako si sa rozhodol? - spýtal sa on, nezaujatým hlasom, stále niečo hľadajúc po miestnosti.

Kopol som smerom k nemu odpadkový kôš.

- Stále rozmýšľam... veď vieš. - odpovedám asi s rovnakou zaujatosťou. Ak nie menšou. Medzitým zničený vysielac hodil do kovového koša, na čo mu odpovedal hlasný rachot.

S povzdychom som zobral zo stola disk a podrobne ho skúmal. Je na ňom zaznamenaný náš najdokonalejší experiment. No zároveň aj ten najskazenejší. Obsahuje informácie, zo všetkých našich doteraz vykonaných výskumov. Celé zmapované ľudstvo. V podstate máme každú jednu osobu, celú ľudskú rasu namotanú na špagátiku. Môžeme spraviť čokoľvek. A tá najlepšia časť? O ničom netušia. Teda netušili. Veľmi dlhú dobu. Nikdy sme sa do ich života nemiešali, chceli sme vedieť ako ďaleko sa dostanú. A dostali sa veru ďaleko. Začínajú niečo tušiť. Môžeme sa síce pohrávať s ich myšlienkami, ale i tie môžeme len upraviť, nie úplne vymazať. Čo doteraz stačilo.

Teraz je na mne rozhodnúť, či ich nechám si ďalej lámať hlavy, alebo to celé ukončím. Už ich viac nepotrebujeme. Mohli by sa dozvedieť viac ako chceme. No stačí sa s diskom trochu pohrať a všetko to, čo budovali, by zmizlo. Len tak. No aj tomá háčik. Nevieme, čo by ich zánik spôsobil. Či skôr - ako by to ovplyvnilo nás. Nemusí sa stať vôbec nič. No môže to spôsobiť zánik všetkého ostatného. Ako efekt motýľích krídel.

- Počuj, Simon, koľko toho vlastne o nás vedia? - pozrel som smerom k nemu.

- Ľudia? Kto vie. Veľa toho nie je. Majú istú predstavu. Zistili, že nie sú tak úplne sami. O ostatnom sa môžu len domnievať. A kým cvičia silnejšie vojská a budujú lepšie zbrane, my si medzi sebou pohadzujeme záruku ich života - pozrel na disk v mojich rukách, - ...a čakáme...-

- Stále cvičia vojská? Dojímavé. Nikdy sa nepoučia. - pousmial som sa nad tou predstavou. Myslia si, že pripravujeme plány na to ako prevziať kontrolu nad ich svetom. A že vojská nám v tom zabránia? Celý ich svet dokážeme zničiť bez toho, aby sme pozreli ich smerom. Stačí jeden disk... No nech si ten svoj svet nechajú. My sme len pozorovatelia. Zberači informácií. Vďaka nim môžeme vybudovať dokonalejšiu spoločnosť.

- Vravím ti, dopadnú rovnako, ako tí pred nimi. Zničia sa sami. - zhlboka sa nadýchol, akoby chcel dodať ešte niečo, no otočil sa a odišiel. Super chlapík, fakt.

Položil som disk na stôl a vyšiel z pracovne. Potrebujem si trochu natiahnuť nohy. Mŕtvlné ticho rozliehajúce sa po stanici mi neprestajne kričalo do uší. Nedalo sa ignorovať. Prešiel som až na úplný koniec tmavej chodby k presklennej miestnosti. Pozrel som smerom k tej kamennej guli vznášajúcej sa tak blízko našej stanice. Chvíľu som tú maličkú planétu plnú nič netušiacich ľudí sledoval. „Čo len s vami?“ prebehlo mi myslou. Nabral som si vodu zo zásobníka a trochu si odpil.

Niečo mi nesedelo. V kresle vedľa niekto sedel a sťažka odľukoval. Bol by som prisahal, že keď som sem vchádzal, ešte tu nebol. Ešte raz som si ho premeral pohľadom. Nikdy predtým

som ho tu nevidel. No pravdepodobnosť, že som videl každého obyvateľa stanice, je asi nízka. Nebral som to príliš vážne.

Otočil som sa a vybral sa späť smerom k pracovni. Hneď z diaľky som si všimol, že dvere sú dokorán otvorené. Či už načisto strácam zdravý rozum? Určite som za sebou zatváral. Vošiel som dnu. Inštinktívne som pozrel na stôl. Disk tam už nebol. Že by sa poň Simon vrátil? Prečo by to robil? Začal som panikáriť. Vybehol som na chodbu a všimol si ešte niečo. Neznámy, čo ešte pred chvíľou zhlboka odľukoval v kresle ~~zmizol tiež~~.